

Perttulan Jussi luki Jesajan kirjan profetian Ruhtinansalmella joulukirkossa monena vuonna peräkkäin. Sen tutun: ”Kansa, joka pimeydessä vaeltaa näkee suuren valon...”

Jussi oli paikallinen taksiyrittäjä. Sen lisäksi hän oli harrastajanäyttelijä ja laulaja. Esiintyminen oman kyläyhteisön edessä ei ollut hänelle lainkaan pelottavaa.

Hämmästyin, miten paljon nautin hänen tavastaan lukea tuota runollista tekstiä. Jussi heittäytyi tekstin mukaan rohkeasti, jopa päätöksellä. Jokin siinä tavassa oli niin aidon oloista, että kuulija pääsi mukaan aivan tasavertaisena. Tekstin lukijan tunne ja päätös eivät vesittäneet tai turmelleet tekstiä, kuten helposti käy.

Yritin analysoida Jussin lukemisen salaisuutta. Hän oli ihmisenä ystävällinen ja kohteli kaikkia tasavertaisesti. Uskon, että hän myös tunsikin oman arvonsa kylän elämässä ja tahtoi antaa panoksensa yhteiseksi hyväksi.

Voimakkain asia oli ehkä se laskelmoimaton arvostus, jolla hän kohtasi toisen ihmisen. Ei vaatimuksia, ei arvostelua. Ehkä tämä välittyi kirkossa hänen lukiessaan.

Jouluna ollaan ihmettelemässä Vapahtajan syntymistä. Ollaan ihmettelemässä Jumalan valtakuntaa maailmassa. Nähdään Vapahtaja koko luomakunnassa, koko maailman ihmisissä, erottelematta ja ilman mutta-sanoja.

Vapahtaja kutsuu ihmisiä kohtaamaan toisiaan avoimesti ja vailla taustoittamista ja määritelmiä. Jumalan valtakunta ei toteudu kesyissä samanmielisten hymistelyssä, vaan ovien avaamisessa, muurien purkamisessa ja katseen kääntämisessä kohti toista ihmistä, kohti koko luomakuntaa.

Joulun keskushenkilö, Jeesus-vauva, on aseista riisuva ja luokseen kutsuva. Vastasyntyneen lähellä ei tarvita statusta tai valtaa. Ne ovat hänelle vailla merkitystä. Keskeistä on ravinto, läsnäolo, rakastavan ihmisen läheisyys.

Kaikki merkityksellinen on tässä. Kaikki on läsnä keskeneräisessä, haavoittuneessa ja särkyneessä maailmassa. Jumalan valtakunta hengittää kaiken rujan keskellä. Pyhää ei voi irrottaa yhteydestä rikkomatta sitä. Ihminen voi vain katsoa, kuunnella, hämmästyä.

Jokainen joulu on uusi. En ehkä näe tai koe sitä kuten toivoisin, saatan kantaa mukana surua, sairautta, pettymyksiä ihmissuhteissa. Tai ehkä tänä vuonna olenkin täynnä kiitollisuutta, toivoa ja uusien mahdollisuuksien tuomaa intoa.

Onneksi Jumalan valtakunta ei katoa ihmisen tunteiden tai kokemusten mukana. Armon ja rakkauden valtakunta on läsnä, vaikka en näkisi tai kokisi sitä, vaikka joululaulut ärsyttäisivät, vaikka

mielessäni vastasyntynyt Jeesus peittyisi olkiin tai kultakimalteeseen ja säikähtäisi enkelten esiinmarssia.

Vapahtaja ei hätkähdä ihmiselämän kaaosta, vaan kääntää katseen kohti ihmistä. Se on horjumaton ja erottelematon rakkauden katse.

Jospa minunkin katseeni kääntyisi kohti toista ihmistä ilman ennakkoasenteita tai menneisyyden painolastia. Jospa minun katseeni kääntyisi kohti joulun lasta, kohti iloa, toivoa ja armahtavaisuutta.

En voi koskaan enää kuulla, miten Perttulan Jussi lukee joulun profetiaa. Onneksi omat tunteiluni eivät ole ratkaisevia. Löydän tekstin Jesajan kirjasta. Luen tässä osan siitä:

Jes. 9:1–5:

Kansa, joka pimeydessä vaeltaa,
näkee suuren valon.
Niille, jotka asuvat kuoleman varjon maassa,
loistaa kirkkaus.

Sinä teet runsaaksi riemun,
annat suuren ilon.
He iloitsevat sinun edessäsi
niin kuin elonkorjuun aikana iloitaan,
niin kuin saaliinjaossa riemuitaan.

Ikeen, joka painaa heidän hartioitaan,
valjaat, jotka painavat olkapäitä,
ja heidän käskijänsä sauvan
sinä murskaat,
niin kuin murskasit Midianin vallan.

Ja kaikki taistelukenttiä tallanneet saappaat,
kaikki veren tahrinat vaatteet
poltetaan,
ne joutuvat tulen ruoaksi.

Sillä lapsi on syntynyt meille,
poika on annettu meille.
Hän kantaa valtaa harteillaan,
hänen nimensä on
Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala,
lankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas.